

На другата сутринь момиченцата разказаха всичко на учителката. Помолиха я да ги научи на нѣколко лазарски пѣсни. Тя се съгласи. Заловиха се за работа.

И на лазаровдень отъ Дафинкини рано рано се разнесе кръшна пѣсень :

|                        |                        |
|------------------------|------------------------|
| Паунъ лети високо,     | Да отключа сандѣци     |
| Крила държи широко,    | Да дарувамъ лазарки —  |
| Пауница по него —      | По две, по три ябълки, |
| „Стой, почакай, Пауне, | По окица брашенце      |
| Да ми дадешъ ключове,  | По нѣкое яйчице!“      |

Отъ съседнитѣ дворове се показаха деца. Наизлѣзоха стари и млади. Разтвориха порти да посрещнатъ малкитѣ лазарки.

Навсѣкжде ги даруваха. Кой съ яйца, [кой съ пари, кой съ брашенце.

Обиколиха наредъ селото.

Когато влѣзоха у дѣдо Вълъови, той, дѣдо Вълъо, изнесе голѣма буца соль и я сложи предъ тѣхъ. Тѣ заобиколиха буцата и весело заиграха и запѣха :

|                        |                           |
|------------------------|---------------------------|
| Лазаръ вѣнци увива,    | Трети — зеленъ босилчець: |
| Ой, Лазаре, Лазаре,    | Да сж деца засмѣни,       |
| На деца ги раздава.    | Да сж пълни кошери,       |
| Първи вѣнецъ — любиче, | Да сж майки честити       |
| Втори — росна иглика.  | Ой, Лазаре, Лазаре...     |

Когато малкитѣ лазарки свършиха, дѣдо Вълъо хвърли въ престилката на Лозица бѣла, сребърна пара. Баба Вълъовица изнесе пълно панерче съ яйца, даде всѣкому по едно яйце и по едно тънко похче, на което имаше забодено стрѣкъ здравецъ.

Заобиколенъ отъ лазаркитѣ си, дѣдо Вълъо понесе буцата соль, сложи я въ кошарата, изправи се и каза :

— Както сж весели лазарки, тѣй да сж весели цѣло лѣто овци и агънца!

Пѣсенята на лазаркитѣ отново екна. Тя се носѣ цѣлъ день изъ село.

Още сжщата вечеръ лазаркитѣ и учителката продадоха яйцата и брашното на селския бозаджия. Оти-